

JORNADES D'EDUCACIÓ DE MENORCA EL 20 DE SETEMBRE

LA VEU NECESSÀRIA DE MESTRES I FAMÍLIES

Pilar Benejam, Pere Alzina, Anselm Barber i Nel Martí

Grup de Recerca en Educació i Menorca Edu 21

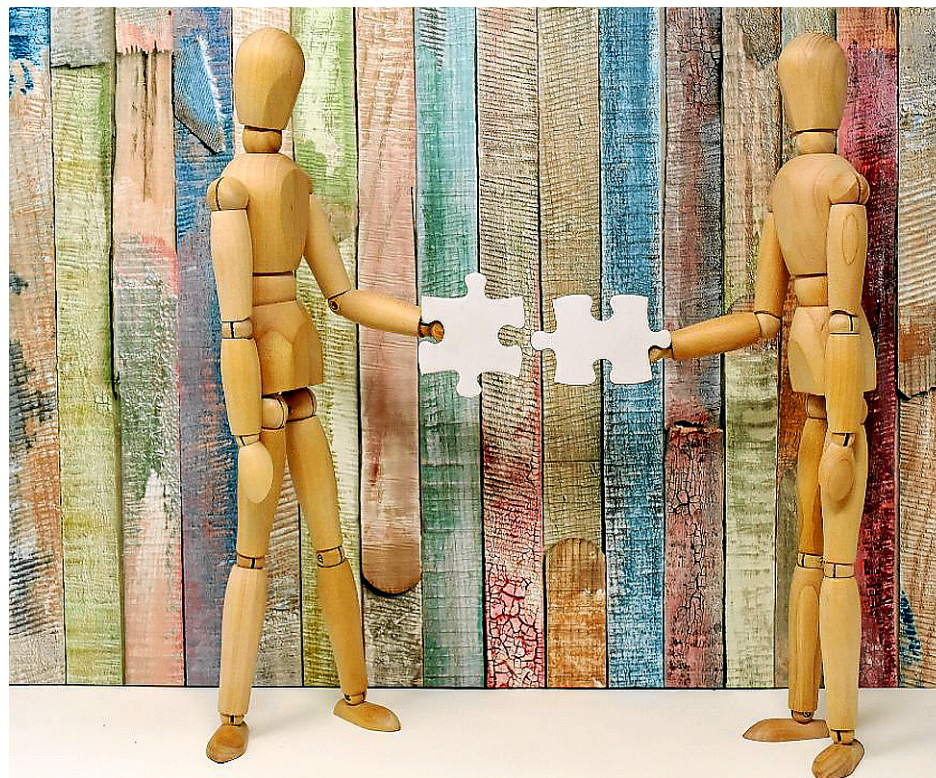
Una bona escola és possible. Vivim temps difícils i es fa necessari actuar. La solució per avançar en l'educació que necessitam vindrà bàsicament dels docents i de les famílies implicades. El Grup de Recerca en Educació i Menorca Edu21 organitzam unes jornades per conèixer les seves opinions i propostes per poder iniciar les accions que es considerin urgents. Serà divendres 20 de setembre a Mercadal.

Al llarg de molts mesos hem estat analitzant, fent una diagnosi, elaborant hipòtesis sobre les necessitats i les reaccions imprescindibles per a l'educació de Menorca, cercant prioritats i fórmules. Ho hem contrastat tant com hem pogut. Ara ha arribat l'hora de trobar-nos tots quants vulguin debatre i arribar a un mínim de consens d'allò que es pot practicar dins les aules, sense esperar ningú ni res, el que es pot fer per l'educació dels nostres ciutadans des de l'autogestió dels propis menorsquins i des del dia a dia, i plantar-ho en l'horitzó immediat com a referents a perseguir. Convençuts que pot tornar a liderar la transformació i el progrés social.

❖ SI REVISAM ELS ARTICLES publicats ens adonarem que de signats per mestres n'hi ha ben pocs. Açò ens hauria de preocupar. En debats o taules rodones tampoc sovintegen. Hi ha molts especialistes, necessaris; però pocs mestres, imprescindibles. Les veus dels mestres i les famílies han de ser un referent en tot debat i en tot procés de presa de decisions.

Combinar innovació, diversitat i equitat ha estat una de les tasques fonamentals dels moviments de renovació pedagògica d'arreu. Veus i col·lectius independents que ja en temps de la dictadura aconseguiren unes aules més vives, més connectades, més arrelades i més properes a la nova societat. No esperaven orientacions, ni lleis ni instruccions.

Les administracions capten determinades persones dels col·lectius més actius i ells escapen. I les veus independents min-

Les veus dels mestres i les famílies han de ser un referent en tot debat i en tot procés de presa de decisions»

ven. Poc després s'acaba imposant el pensament únic: la legislació de qui governa i el discurs de l'oposició que, en el fons, és més pensament únic. Uns i altres s'han de neutralitzar mútuament i, ahora, escapar la iniciativa insubstituïble de les bases.

❖ LES VEUS independents que mantenen obertes la vies de col·laboració però tenen el peu estrep sempre disposat són, avui, més necessàries que mai. L'illa de Menorca sempre ha tingut aquesta veu. El Moviment de Renovació Pedagògica va exercir-la durant molts anys. El Moviment Menorca Edu21 continuà i eixamplà la tasca. Les veus independents i una bona part de la població de l'illa que ha confiat

en l'educació han aconseguit importants fites: un sistema que ha sabut acollir una gran diversitat de persones novingudes; que ha sabut gestionar l'atenció a les persones amb necessitats educatives en centres oberts. Un excel·lents resultats acadèmics i un increment molt notable de titulacions superiors.

Ara, la manca de veus, el cansament, la burocratització i tot tipus de pressions estan a punt de posar en entredit les fites aconseguïdes. Per evitar-ho, l'escola sostinguda amb fons públics ha de disposar de les eines que permetin oferir la màxima qualitat, la màxima equitat i la millor atenció als col·lectius més necessitats.

Sense veus de mestres i de famílies independents, amb capacitat de maniobra i d'acció autònoma no aconseguirem fer front a les pressions. Sense base social conscient no hi ha avenços. És hora d'actuar sense esperar. De reflexionar i definir un nou marc per a una nova escola menorquina.

Aquests mesos seguirem informant sobre bones pràctiques d'ara a Menorca i de l'organització de les jornades.

I UN RÀVEC

SANT JOAN, LA FESTA DE TOTS?

Joan Juanico
Periodista

Vagi per endavant el meu reconeixement, perquè amb la gentada que hi ha hagut per Sant Joan -val a dir que són 'les millors del món', tret dels ensurts dels caixers i cavallers i del zoològic en què es va convertir una estona la zona d'oci des Pla, la cosa ha anat força bé. Un èxit gros. Dit açò, de cada vegada em demana més si Sant Joan és de i per a tots, o no; no només dic per als ciutadellencs sinó també entre els d'aquí, si de ver tots el podem gaudir i hi tenim cabuda. I la meua particular resposta és que no. Apart dels temes de llevar voltes a Santa Clara, no deixar entrar la gent dins el Primer Toc de dia 24 matí o, d'una vegada per totes, xerrar seriosament de llevar cavalls -fets que demostren que aquí ja no es pensa en els infants, la gent major o els impedits-, a part, a nivell personal, ho he viscut amb primera persona amb els meus pares, molt més santjoaners que jo mateix.

La meua companya de feina, Katerina Pu, els va fer una fotografia què em va fer mal; els dos, de 82 i 80 anys, junt amb la seva amiga Juanita, en cadira de rodes i caminador, per l'arena, de punta a punta del poble. Està molt bé que es blindi i tanqui tot el centre de la festa, però s'hauria de pensar en la gent major o depenent, més santjoanera que molts de noltros, que vol veure i viure Sant Joan i el seu fill a dalt cavall, com en el cas seu. Per a aquesta gent com ells, haver de deixar el cotxe a la 'quinta pu...' i haver d'empènyer cadires i caminadors un bon tros i amb arena, senzillament no és admissible. A jo que em vinguin homes grossos i guapos amb metralladores i amb un helicòpter donant voltes, què voleu que us digui? No em posa. Tenc molt clar que ja fa anys que Sant Joan no és per a tots els ciutadellencs i no només dels milers que venen de fora n'és la culpa. Està molt bé que Ciutadella sembli, per uns dies, Beirut i que ara tots ens omplim la boca, però pensam en la gent d'aquí? En aquells que no es poden valer per si mateixos? En els més petits, que són el futur de la nostra festa?

Tots amb la boca petita ara xerram dels 145 cavalls del 24 capvespre, del retall de voltes al Caragol de Santa Clara, de qui ha de córrer l'ensortilla o de qui pot sortir o no a la qualcada. Però per què no se'n xerra de ver, sense embuts, cara a cara... O només són els visitants que empenyen?

Res, no sé si pix fora test o no, però ho havia de dir. Estem morint d'èxit, i jo prefereixo que els meus pares puguin veure i viure Sant Joan, que és més festa seva que de molts. Fins a l'any que ve, si Déu i el Pla de Seguretat i els 'madelmans' ho volen.

La banalització de l'educació

■ Els ordinadors han fet molt de mal als estudiants, els permet copiar tant com poden i ja no és necessari estudiar perquè el que importa és saber fer coses, no saber coses. Així que ells saben copiar.

Les notes als instituts cada curs són més altes i, per tant, tots contents. No existeix el problema, no es percep. Però

enguany ha aparegut un petit inconvenient, res que no tingui solució: en les proves de selectivitat es detecta que els alum-

nes no són tan bons, alguns fins i tot suspenen o argumenten que són molt difícils. Els resultats són pitjors que el curs anterior.

No obstant això, ningú no s'hauria d'alarmar perquè la solució és ben senzilla: han de fer els exàmens més assequibles (fàcils és una paraula lletja).

La banalització de l'educació és tan aclaparadora (sobreexplotació d'emocions, pràctiques

restauratives, realitat líquida, treballs en grup, digitalització, flexibilitat, videotutorials, autoaprenentatge, autoavaluació, gamificació...) que estarem anys, potser ja per sempre, patint-ne les conseqüències: una quantitat ingent de futurs professionals amb formació deficitària o problemes importants de tot tipus.

CARLES MAJANCOS ALMERICH
• CIUTADELLA